

КРИВАВИЙ ЧАС

Двадцята планета від Сонця... Ви чули про таку? Вона дивовижна, неперевершена, загадкова... Кращої від неї вам просто не знайти. Ця планета чарує всіх, хто коли-небудь її бачив. Ви потрапите під її вплив миттєво. А які таємниці вона приховує... Повітря на ній наповнене містиккою та ніжною красою, коханням та ненавистю, горем і радістю.

Там завжди панували сонячне світло і гарний настрій. Проте настали скрутні часи... У будь-якого народу знайдеться свій ворог, який зажадає всю красу і велич чогось неймовірного, чогось такого, чого в нього немає. Страшні часи переживала тоді Раїна. Її краса зникала з кожним днем, людей вбивали нещадно, планета палає вогнем, вона кричала, стогнала, благала про допомогу... Та її ніхто не чув... Ніхто не прийшов на допомогу, її долю залишили в руках ворога — Мокаля. Цей лихий правитель зажадав захопити всю галактику. Він ні на кого не зважав. Кров для нього була мізерною ціною. Доля власного народу його не хвилювала, але люди тягнулись до нього, вони щиро вірили його словам, його діям.

— Я це роблю заради вас, нам буде належати весь всесвіт! Будьте вірні мені, і ми збудуємо імперію, котра належатиме вам. Якщо ж ви проти моєї волі — вас чекатиме скрутна доля.

Мокаль сіяв страх у серця людей. Вони перетворювались на зомбі, які втратили право на власну думку, свій розум, серце та душу. Вони йшли за його покликом у вогонь, всі його обожнювали, в той час коли він намагався використати їх як зброю для досягнення своєї мети. Військо Мокаля було готове до найзапекліших боїв, воно було сповнене ненависті, жорстокості, мало лише одну ціль — знищити весь народ, що жив на землі, яку їхній володар прагнув завоювати. Раїна була мирною планетою, тому військ вона не мала, за що потім заплатила велику ціну... Загинуло багато добровольців, котрі боролися за незалежність рідного краю. Ґрунт ставав багряним, багато людей поклали свої життя за Батьківщину, з їхніх сердець повиростали маки, які й до сьогодні символізують вшанування полеглих; сльози розпачу утворили нові річки горя, які омивали рани загиблих... Та надії ніхто не втрачав, всі вірили в перемогу, у світле майбуття. Люди Раїни мали відважні душі та гарячі серця, ворог не міг їх залякати! Хоча були зрадники, які підставляли своїх побратимів, лишаючи їх помирати... Цей огидний вчинок — найбільший злочин. Як можна покинути своїх?! Це не люди... ні! Людське серце наповнене безмежною любов'ю. Той,

хто має лихі мотиви — помсту, ненависть, заздрість, злість, думки про вбивство, не має права на життя...

Боротьба тривала цілий рік, ситуація змінювалась. Не раз Раїна вставала з колін, але знову падала... Боляче падала, оббивши собі коліна до крові. Вона втратила свій солов'їний голос, змарніла, посивіла, тяжко дихала, з кожним кроком повітря ставало все менше й менше, ще крок і вона задихнеться у вогні... Планета чекала свого героя, який би визволив її від гніту, котрий би поклав кінець цій кривавій війні. На жаль, ніхто на підмогу не приходив...

Мокаль добивав відважних воїнів, забирав у полон, катував, знущався над людьми. Його військо знищувало всіх — від немовлят до людей старшого віку. Брехня оповила Раїну, як огидна пліснява, що покриває все прекрасне. Епічна картина бою захоплювала Мокаля, приносила йому радість, кров, що проливалася, була для нього наче дороге вино. Він насолоджувався видовищем, бо жив лише неправдою, злістю, жорстокістю, тіла ж загиблих наказав розвісити в себе на підвір'ї. Походжаючи між трупами, він почувався героєм, правителем світу, зловісно реготав, спотворюючи їх. Мокаль вважав себе покорителем, богом. Але правда була зовсім іншою... Це він був рабом власної ненависті, злості, перебував у полоні, вмирав, страждав, сам того не знаючи. Він дивився, але не бачив, слухав, та не розумів. Він був мертвий. У нього не було серця. Мокаль продав

його темній стороні, а тому повністю належав їй... Гіршого тирана не знала історія, а він цим пишався...

Часу залишилось обмаль, Мокаль вже передчував свій тріумф, завчасно оголосив себе переможцем і тішився з того. Але одного дня з-за гір долинув гучний звук, донеслися невідомо чії слова, які звучали, як величавий дзвін. Мокаль відчував, що наближається його новий запеклий ворог. Він послав у гори своїх найкращих, найдосвідченіших воїнів. Та менше ніж за годину йому доповіли, що ті були розгромлені вщент. Мокаль, який ніколи не відчував страху, помітив, як у нього пришвидшується пульс. Його це збентежило.

«Я відправив ще тисячу людей. Цьому покидьку не вдасться здолати їх самотужки. Ні, він не може бути сам... Але ж мені доповіли, що... Як якийсь волоцюга зумів перемогти угруповання, що складалося зі ста людей?! Ні. Це неможливо. Маячня».

З цікавістю в очах він підійшов до вікна, спостерігаючи за виконанням своїх наказів, його військо попрямувало за гору, це додало йому впевненості, що розвіяла думку про крах тріумфу.

«Певно, втікає... Від них він не сховається, один проти тисячі...»

— А якщо і цього разу він їх здолає?

— Що? Хто це говорить?

— Тебе зраджують власні думки, ти відчуваєш, що скоро настане твій кінець...

З жахом в очах Мокаль відійшов від вікна, розвернувся, обвів поглядом кімнату... Нікого не було.

— Хто тут? Покажись, якщо ти такий сміливий!! Охорона... Ти не міг... Віте! Сенде! До мене!

Та на його поклик ніхто не зреагував. Він розчинив двері і побачив закривавлену варту.

— Ні... Ні! Як?!

Серце Мокаля калатало від страху, що вперше був таким сильним, це почуття оволоділо його розумом, думками та рухами.

— Невже ти не бачиш?.. Ти ніхто, владі твоєї скоро настане кінець... Ти програв, готуйся до смерті... — промовив тихий, хриплий голос.

— Як ти сюди дістався? Ти не міг перемогти таку могутню армію... Ти сам-один! Це смішно... Хочеш мене залякати! Я ніколи не повірю, що ти самотужки все це влаштував! У тебе численна армія... Покажись, і ми зійдемося із тобою в бою! — зі злістю вигукнув Мокаль.

Він стояв хвилин п'ять, шукаючи очима свого противника, але нікого не бачив. Його хвилювали ці події, його хвилювало питання, хто це. Чи що це. Людина не змогла б побороти стільки воїнів...

Враз все світло в кімнаті згасло, Мокаль стояв посередині темного приміщення з мечем у руці, його дихання почастишало.

— Скажи... ти боїшся смерті?

— Це смерть мене боїться. Я нікого і нічого не боюсь. Я всемогутній! — зі страхом кричав Мокаль.

— Ти нерозумний, якщо так говориш, для смерті ти ніхто... Багато людей її бояться, але дарма. Для тих, хто праведно прожив своє життя, в добрі, в любові, смерть є другом. Вона забере їх лише тоді, коли вони самі попросять, виконає їхнє останнє бажання і відведе у прекрасний, чарівний світ. Смерть не страшна... О ні! Це красива дівчина в серпанку із засохлих білих троянд, її волосся білосніжне, як подих зимового вітру, її обличчя величне, ніжне, як пелюстки лілеї... Очі срібного кольору, вони приваблюють і жахають водночас... Є в її погляді щось таке, від чого мурахи біжать по шкірі... Та для людей, котрі прожили це життя в жорстокості, грубості, немилості, вона чорна відьма: криваві уста, смертельний погляд, волосся — змії, за її чорною мантією ховається різна кровожерлива падаль, вона замкне тебе у просторі, в темному лабіринті страху і смерті, наповненому темним туманом, із якого тобі не вибратися ніколи. Ти страждатимеш, ніколи не матимеш спокою. Вона ретельно наглядатиме за твоїми муками доти, доки ти не покаєшся. Але душа її не знає великої щедрості... Ти так ніколи і не досягнеш небес. Вони для тебе недоступні. Тож готуйся прийняти свій кінець...

Незнайомець у ту ж секунду зник. Мокаль стояв мов камінь. Він майже не дихав. Ним повністю оволо-

дів страх. Він не промовив жодного слова, лише втішав себе думками, що це все йому сниться. Та враз здійнявся вітер, розпочався землетрус, палац почав руйнуватися. Мокаль вибіг на поле бою і побачив страшну картину — його військо було переможене. Він закричав, почав рвати на собі волосся, не міг отямитись від потрясіння. Його переповнювала злість, тиран відчайдушно прагнув помститися, жадав цього найбільше. Відчувши холодний подув вітру, він обернувся і побачив перед собою страшну жіночу постать, мантія якої здіймалася в повітрі, мов дим. Його тіло зсудомило. Жах відбився на обличчі. Передчуття неминучої смерті охопило його. Мокаль кинувся тікати в гори. Час від часу він перечіпався об трупи полеглих — очі його людей були випалені, ба більше, перед ним постала картина, яка змусила його тремтіти, як боягуза, він не вірив власним очам — тіла воїнів, які боролись за свою Батьківщину, стали прозорими та легкими. Вони підійнялися із землі, розправили крила і злетіли високо в небо, залишаючи після себе яскравий відблиск. Поле вкривалося маками, а Мокаль біг щодуху, не зупиняючись. Його очі темніли, йому бракувало сил, і він упав коло підніжжя гори. Але жіноча постать була вже тут — горда і справедлива. Це було жахливе видовище. Мокаль не йняв віри своїм очам — перед ним стояло справжнє страховисько. Він більше не мав сил утікати, лише благав, щоб його відпустили. Жінка дивилася на нього зверхнім